

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet dva

Jeff Pippenger

2026-01-20

Číslo třicet dva

Byla to pomalu se odvíjející cesta k knize Jóel, přičemž naším svědkem je Petr. Petr je jedním z nejúžasnějších symbolů v Božím prorockém Slově, ale nejsou takovými všichni? Petr je v Cesareji Filipově a je také o Letnicích ve večeradle ve třetí hodině a potom v chrámě v deváté hodině téhož dne. Ježíš byl ukřižován ve třetí hodině a v deváté hodině zemřel. Petr je povolán do Cesareje v devátou hodinu, avšak Cesareja, do níž je povolán v příběhu o Kornéliovi, není Cesareja Filipova při úpatí hory Chermónu, nýbrž Cesareja při moři, zvaná Caesarea Maritima.

Caesarea Maritima je pobřežní město na břehu Středozemního moře, asi 30–35 mil severně od dnešního Tel Avivu (vybudované Herodem Velikým jako velkolepé římské přístavní město). V knize Skutků se objevuje často (je zmíněna 15krát) a je to ta, kterou má většina lidí na mysli, když se v Novém zákoně mluví jednoduše o „Cesareji“. Filip evangelista tam žil se svými čtyřmi prorokujícími dcerami (Sk 8,40; 21,8). Pavel tam byl po dva roky vězněn, stanul před místodržiteli Félixem a Festem i před králem Agrippou (Sk 23–26). Ještě významnější snad je, že zde Petr kázal římskému setníku Kornéliovi — prvnímu významnému obrácenému pohanovi ke křesťanství (Sk 10) roku 34 po Kr., kdy skončil týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu s mnohými.

A potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden; a uprostřed toho týdne učiní přítrž oběti a obětnímu daru, a pro rozšíření ohavnosti způsobí zpusťování, a to až do dovršení; a to, co je určeno, bude vylito na zpusťované. Daniel 9:27.

Caesarea Maritima sloužila jako římské správní hlavní město Judeje a jako významné centrum pohanů. Caesarea Philippi je jiné město, nacházející se na dalekém severu poblíž úpatí hory Hermon (asi 25–30 mil severně od Galilejského moře), v oblasti dnešních Golanských výšin (dnešní Banias). Je zmíněna pouze v evangeliích (Matouš 16,13 a Marek 8,27), když Ježíš vzal své učedníky do Cesareje Filipovy. To je ono proslulé místo, kde Petr vyznal, že Ježíš je „Mesiáš, Syn živého Boha“, a kde Ježíš prohlásil: „Na této skále zbuduji svou církev a brány Hádu ji nepřemohou“ (Matouš 16,13–20). Byla to pohanská oblast s chrámy zasvěcenými řeckým bohům, zejména kozlímu bohu Panovi, jehož Panova jeskyně byla nazývána „branami pekla“, což činilo Ježíšovo prohlášení pronesené právě tam obzvláště působivým.

Obě města jsou zeměpisně i historicky zcela odlišná — jedno je rušným římským přístavem na jihozápadě, druhé severním helénistickým/pohanským místem poblíž pramenů řeky Jordánu. To pobřežní dominuje knize Skutků apoštolů, zatímco to severní stojí v centru klíčového okamžiku v evangeliích. Césarea přímořská je symbolem Říma — šelmy, a Césarea pozemská je symbolem draka. Sestra Whiteová vymezuje období od kříže do Letnic, „letniční období“, které začalo na kříži a skončilo o Letnicích.

„S vroucí touhou vyhlížím dobu, kdy se události dne Letnic zopakují s ještě větší mocí než tehdy. Jan praví: ‚Viděl jsem jiného anděla, jak sestupuje z nebe, má velkou moc; a země byla ozářena jeho slávou.‘ Tehdy, jako v době Letnic, uslyší lidé pravdu, která k nim bude mluvena, každý ve svém vlastním jazyce.

„Bůh může vdechnout nový život každé duši, která upřímně touží Mu sloužit, a může se dotknout rtů žhavým uhlíkem z oltáře a způsobit, že se stanou výmluvnými v Jeho chvále. Tisíce hlasů budou naplněny mocí zvěstovat podivuhodné pravdy Božího slova. Koktavý jazyk bude uvolněn a bázliví budou posíleni, aby odvážně vydávali svědectví o pravdě. Kéž Pán pomůže svému lidu očistit chrám duše od každého poskvrnění a udržovat s Ním tak těsné spojení, aby se mohli stát účastníky pozdního deště, až bude vylit.“ Review and Herald, 20. července 1886.

Technicky by letniční období začínalo svátkem prvotin, který se shoduje s Kristovým vzkříšením; avšak bez smrti na kříži by nebyla žádná krev, kterou by vzkříšený Spasitel mohl vzít s sebou, když vstal. Bez Jeho smrti by On, jako Chléb života, nespočinul v den svátku nekvašených chlebů, a Chléb života potřeboval spočinout před svým vzkříšením o svátku prvotin, čímž započalo padesátidenní období vedoucí ke dni a svátku Letnic.

Když Kristus přišel, aby potvrdil smlouvu na jeden týden, týden začal při jeho křtu a poté „uprostřed týdne“, o tři a půl roku později, byl ukřižován, odpočinul v hrobě v den nekvašených chlebů, vstal z mrtvých v neděli jako svátek prvotin ječmenné žně, a tak započal padesátidenní letniční období, které dosáhlo až ke svátku prvotin pšeničné žně. Od kříže až do konce týdne, o tři a půl roku později, dospělo sedmileté období ke svému závěru Kornéliem z Caesareje Maritimy, který se na konci týdne roku 34 po Kr. stal vůbec prvním pohanským obrátcem ke křesťanské církvi.

Týden, v němž Kristus přišel potvrdit smlouvu, má v proroctví 2 520 dnů a kříž je „uprostřed týdne“, takže to bylo 1 260 dnů po křtu a 1 260 dnů před obrácením Kornélia. Na kříži byl Kristus ukřižován ve třetí hodině a zemřel v deváté hodině. To byl počátek letničního období a na jeho konci (neboť Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem) v den Letnic pronáší Petr ve třetí hodině v horní místnosti, kde se Kristus setkal s učedníky v den svého vzkříšení, své první kázání z knihy Jóel. Poté Petr pronáší své druhé kázání o Jóelovi v chrámě v devátou hodinu. Je zřejmé, že třetí a devátá hodina jsou symbolem alfa a omega počátku a zakončení letničního období.

Když řádek po řádku srovnáme třetí a devátou hodinu těchto dvou událostí, shledáváme oněch šest hodin jako prorocké období, které v obou případech vydává svědectví o rozdělení. Kristus přechází ze života do smrti a opět do života. Odchází ze země do nebe a vrací se zpět na zem. Petr je nejprve vně chrámu a poté uvnitř chrámu. Jsou ovšem i jiná souběžná srovnání od třetí do deváté hodiny, avšak nejprve musíme vzít v úvahu Petra, Kornélia a přímořskou Cesareu.

Stejně jako u prorockých období, která jsou znázorněna v šesti hodinách, byla to devátá hodina, když byl anděl poslán ke Kornéliovi, aby jej navedl, ať pošle pro Petra.

V Cesareji byl jistý muž jménem Kornélius, setník kohorty zvané Italská; muž zbožný a bohabojný se vším svým domem, který dával lidu mnoho almužen a ustavičně se modlil k

Bohu. Ten zřetelně uviděl ve vidění kolem deváté hodiny denní anděla Božího, jak vchází k němu a říká mu: Kornélie. Když na něho upřeně pohlédl, ulekl se a řekl: Co jest, Pane? I řekl mu: Tvé modlitby a tvé almužny vystoupily před Boha na památku. A nyní posli muže do Joppy a dej zavolat jednomu Šimonovi, který má příjmení Petr. Skutky 10,1–5.

Příchod anděla je symbolem poselství a mezníku; a anděl potvrzuje, že je to mezník, když říká: „Modlitby tvé a almužny tvé vystoupily na památku před Boha.“ Mezníkem závěru týdne je to, že Cornelius posílá pro Petra v devátou hodinu po čtyřech dnech postu, a je to nazváno „památkou“, což je mezník. Jako „setník“ byl Cornelius velitelem nad stem mužů.

Když je Petr v Matoušovi šestnáct u Cesareje Filipovy, není tam žádný odkaz na jakoukoli hodinu. Cesareja Filipova je název města v době, kdy tam Ježíš vzal učedníky. V dějinách Daniela 11, veršů třináct až patnáct, veršů, které se naplnily v bitvě u Pania a které jsou předobrazem války vedoucí k nedělnímu zákonu ve Spojených státech, se Cesareja Filipova nazývala Panium. Petr je ve verších třináct až patnáct, když je u Cesareje Filipovy, která je Paniem.

Rozpoznání, že bitva u Pania byla naplněním veršů třináct až patnáct jedenácté kapitoly Daniela a že tyto verše i dějiny bitvy u Pania označují válku, která vede k nedělnímu zákonu ve Spojených státech, je přesně tím, jak je metodika „řádek za řádkem“ určena k fungování. Uplatnění této metodiky vyžaduje, aby Caesarea Filipova a Panium byly uvedeny do vzájemného souladu, neboť základním pravidlem prorockví, které se této pravdy týká, je, že „každý ze starých proroků mluvil více pro naši dobu než pro dobu, v níž žil“. Pavel dodává, že duchové proroků jsou podřízeni prorokům, takže nejenže všichni ukazují na poslední dny, ale také jsou všichni ve vzájemné shodě.

Z tohoto důvodu, pokud a kdy je Panium v Božím prorockém Slově označeno jako Panium a poté jako Caesarea Philippi, musejí být obě označení uplatněna v posledních dnech a musejí být ve vzájemném souladu, neboť jde o totéž město.

V souvislosti s touto logikou, ačkoli poněkud odlišně, stojí Caesarea Filipova a Caesarea Přímořská. Petr šel s Kristem do Cesareje Filipovy, avšak do Cesareje Přímořské byl poslán Duchem svatým. Přesto je v obou Cesarejích právě Petr hlavní smluvní postavou. Pozoruhodné na této linii je, že právě v devátou hodinu byl Kornélius navštíven andělem a dostal pokyn poslat pro Petra. Petr v Cesareji je prorockým symbolem, avšak obě Cesareje jsou zřetelně odlišné. Jedna je Caesarea u moře a druhá Caesarea na zemi. Caesarea u moře je spojena s pohany a Kornélius byl prvním obráceným pohanem právě na konci smluvního týdne roku 34 po Kr. Caesarea u moře je devátá hodina a je v souladu s Petrem v chrámě o Letnicích a se smrtí Krista v devátou hodinu.

Cesarea na zemi, totiž Caesarea Filipova, je třetí hodina. Není jiné možnosti volby. Caesarea Filipova na počátku, třetí hodina, a Caesarea Maritima na konci, devátá hodina. Filipova je alfa období šesti hodin a Maritima je omega. Omega v deváté hodině byla smrt Krista uprostřed smluvního týdne a Petr v chrámě o Letnicích byl rovněž v deváté hodině. To, že Kornélius povolal Petra, je v souladu se smrtí Krista, která je předobrazem nedělního zákona, a také s Petrem v chrámě o Letnicích, což znovu předobrazuje nedělní zákon. Kornélius jako první obrácený pohan představuje prvního dělníka jedenácté hodiny při nedělním zákoně.

Třetí hodina, kdy byl Kristus ukřižován, a třetí hodina, kdy byl Petr v horní místnosti, musí a může představovat jediné Cesareu Filipovu. Horní místnost, v níž byl Petr v den Letnic, byla táž horní místnost, v níž se Kristus zjevil po svém vzkříšení, nanebevstoupení a sestoupení. Kristus přišel do horní místnosti a pak o padesát dní později, v den Letnic, Petr v téže horní místnosti předložil poselství knihy Joel.

Cesarea Filipova je třetí hodinou, která odpovídá ukřižování a horní místnosti o Letnicích. Ukřižování je symbolem rozptýlení a horní místnost symbolem jednoty. To určuje Cesareu Filipovu jako bod těsně před nedělním zákonem, kdy jedna skupina je rozptýlena a druhá je shromážděna. Když se dějiny bitvy u Pania začnou opakovat, pošetilé a moudré panny budou navždy odděleny, a budou odděleny kvůli kříži, který představuje přibližování nedělního zákona. Právě v Cesarei Filipově začal Kristus vyučovat o blížícím se nedělním zákonu. Když tak činil, Petr se tomuto poselství postavil na odpor; tak tedy v devíti verších Petr představuje ty, kteří jsou zapečetěni, i ty, kteří jsou poselstvím kříže, jímž je nedělní zákon, rozptýlení.

Řekl jim: „A za koho mne pokládáte vy?“

Šimon Petr odpověděl a řekl: Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.

A Ježíš mu odpověděl: Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který jest v nebesích. A já pravím tobě, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. A dám tobě klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebesích; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebesích.

Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Od té chvíle začal Ježíš svým učedníkům ukazovat, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát z mrtvých.

Tu jej Petr vzal stranou a začal ho kárat slovy: „Buď to daleko od tebe, Pane; to se ti jistě nestane.“

On se však obrátil a řekl Petrovi: Jdi mi z cesty, satane; jsi mi pohoršením, neboť nemáš na mysli věci Boží, nýbrž lidské. Matouš 16,15–23.

Ukřižování ve třetí hodině a Petrovo poselství v horní místnosti uvádějí do souladu prorocký přechod církve bojující, vymezené jako církev obsahující jak pšenici, tak koukol, k církvi vítězné. Církev vítězná je obětí prvotin pšenice o Letnicích, což je nedělní zákon. Když koukol a pšenice dospějí ke zralosti, andělé oddělí tyto dvě třídy. Je to déšť, který začal krápat při 11. září, co způsobuje, že pšenice a koukol přinášejí svůj plod.

Období šesti hodin představuje dějiny exeterského táborového shromáždění až do 22. října 1844, triumfální vjezd Krista do Jeruzaléma a vstup krále Davida do Jeruzaléma s archou. Devátá hodina je také časem večerní oběti, přibližně kolem třetí hodiny odpolední.

Toto pak budeš obětovat na oltáři: dva beránky roční, den co den ustavičně. Jednoho beránka obětuješ ráno a druhého beránka obětuješ večer. Exodus 29,38.39.

Slovo přeložené jako „dokonce“ je někdy vyjadřováno jako „mezi večery“. „Mezi večery“ označuje šestihodinové období mezi třetí a devátou hodinou. Kristův smluvní týden představuje šestihodinové období na kříži, které se stává alfou šestihodinového období o Letnicích. Dva svědkové ve smluvním týdnu určují šestihodinové období, jež je přímo spojeno nejen s proroctvím posvátného týdne, ale také se symboly letničního období. Potom, při závěru téhož prorockého týdne, je Petr povolán do Cesareje v devátou hodinu. Skutečnost, že v rámci téže prorocké struktury posvátného týdne se vyskytují tři deváté hodiny, z nichž dvě jsou omega zakončeními šestihodinového období, které bylo také obdobím mezi ranní a večerní obětí, vyžaduje z prorocké nutnosti, aby existovala třetí hodina jako alfa období, jež skončilo v Kornéliově deváté hodině.

Dvě Cesareje, v obou s Petrem jako ústřední postavou, označují Caesareu Filipovu jako třetí hodinu. Toto šestihodinové období začíná i končí v Cesarei, protože konec je znázorněn počátkem.

Velikonoční beránek měl být zabit večer, totiž v devátou hodinu — kdy Kristus zemřel.

A budete je chovat až do čtrnáctého dne téhož měsíce; a celé shromáždění pospolitosti Izraele je zabije k večeru. Exodus 12,6.

Hodina modlitby je také devátou hodinou, neboť to bylo při večerní oběti.

Ať má modlitba vystupuje před tebou jako kadidlo, pozdvihování mých rukou jako večerní oběť. Žalmy 141,2.

V souladu s tím, že večerní oběť byla hodinou modlitby, modlí se Ezdráš při večerní oběti, tedy modlí se v devátou hodinu, kdy je Petr v chrámě, kdy Kristus zemřel a kdy bylo Kornéliovi řečeno, aby poslal pro Petra.

A při večerní oběti jsem povstal ze svého zármutku; a maje roztržený svůj šat i plášť, padl jsem na kolena a rozprostřel své ruce k Hospodinu, svému Bohu. Ezdráš 9,5.

Ve své modlitbě činí Ezdráš pokání poté, co porozuměl tomu, že ti, kteří vyšli z Babylóna, aby znovu vystavěli chrám a Jeruzalém, se spojili s pohanskými ženami.

Když se Ezdráš modlil a vyznával, plače a vrhaje se před domem Božím na zem, shromáždilo se k němu z Izraele velmi veliké shromáždění mužů, žen i dětí; neboť lid velmi hořce plakal. Tu Šekanjáš, syn Jechielův, z synů Elamových, promluvil a řekl Ezdrášovi: Prohřešili jsme se proti svému Bohu a pojali jsme cizí ženy z obyvatelstva země; avšak i nyní je pro Izrael v této věci naděje. Nuže tedy uzavřeme smlouvu se svým Bohem, že propustíme všechny ženy i ty, kdo se z nich narodili, podle rady mého pána a těch, kdo se třesou před příkázáním našeho Boha; ať se tak stane podle zákona. Vstaň, neboť tato věc náleží tobě; i my budeme s tebou: buď silný a jednej.

Tu povstal Ezdráš a zavázal přísahou přední kněze, Levíjce i celý Izrael, že budou jednat podle tohoto slova. A oni přísahali. Potom Ezdráš vstal od domu Božího a odešel do komory Jóchanana, syna Eljášibova; a když tam přišel, nejedl chléb ani nepil vodu, neboť truchlil nad přestoupením těch, kteří se navrátili ze zajetí. I vyhlásili po celém Judsku a Jeruzalémě všem

synům zajetí, aby se shromáždili do Jeruzaléma; a že kdokoli by nepřišel do tří dnů, podle rozhodnutí knížat a starších, veškerý jeho majetek propadne a on sám bude vyloučen ze shromáždění těch, kteří se navrátili ze zajetí. Tehdy se všichni muži Judy a Benjamína shromáždili do Jeruzaléma během tří dnů. Byl devátý měsíc, dvacátého dne toho měsíce; a všecken lid seděl na prostranství domu Božího, chvěje se pro tuto věc i pro prudký déšť. Ezdráš 10,1–9.

Smlouva sto čtyřiceti čtyř tisíc je představena jako oddělení od těch, kteří si vzali cizí ženy. Je to oddělení moudrých a pošetilých panen a nastává v devátou hodinu, což je smrt Krista, Petr v chrámě o Letnicích a Petrovo povolání do Cesareje u moře. Ezdrášovo oddělení je také očištěním Levitů Poslem smlouvy v třetí kapitole Malachiáše. Očištění v Malachiášovi znázorňuje dvojí očištění chrámu Kristem.

„Když Ježíš očistil chrám od kupců a prodavačů tohoto světa, oznámil své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých chtíčů a zlých návyků, které kazí duši. Malachiáš 3,1–3 citován.“ Touha věků, 161.

Ezdrášovi i těm, kteří vstupují do smlouvy, je řečeno, aby „povstali“, a Jozuovi bylo přikázáno, aby povstal poté, co během osmatřiceti let zemřeli všichni vzbouřenci. Starověkému Izraeli trvalo dva roky, než neobstál v desateronásobné zkoušce, a o osmatřicet let později byli vzbouřenci všichni mrtvi a Bůh jim říká, aby povstali.

Nyní vstaňte, pravil jsem, a přejděte potok Zered. I přešli jsme potok Zered. A čas, po který jsme putovali od Kádeš-barneje, až jsme přešli potok Zered, činil třicet osm let; dokud zprostřed tábora nevymřelo celé pokolení bojovníků, jak jim Hospodin přísahal. Deuteronomium 2,13.14.

V Janovi 5 Ježíš uzdravil chromého muže, který takový byl již třicet osm let, a když ho uzdravil, řekl tomu muži: „Vstaň.“

Neboť anděl sestupoval v určitém čase do rybníka a vířil vodu; kdo pak po zvěření vody vstoupil první, byl uzdraven, ať trpěl jakoukoli nemocí. Byl tam pak jeden člověk, který měl svou nemoc již třicet osm let. Když ho Ježíš uviděl ležet a poznal, že je v tom stavu již dlouhý čas, řekl mu: Chceš být uzdraven?

Ten nemocný mu odpověděl: Pane, nemám nikoho, kdo by mě, když se voda rozvíří, spustil do rybníka; a zatímco přicházím, jiný sestupuje přede mnou.

Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod’.“ A ten člověk byl ihned uzdraven, vzal své lože a chodil. A toho dne byla sobota. Jan 5,4–9.

Při Ezrově znázornění smlouvy sto čtyřiceti čtyř tisíc měli lidé „povstat“. Roku 1838 předpověděl Josiah Litch, významný milleritský kazatel, konec osmanské nadvlády přibližně kolem roku 1840, a milleritské poselství povstalo, aby bylo posíleno přesným naplněním dne 11. srpna 1840. Pozdvižení vítězné církve zahrnuje předpověď, která způsobuje, že Boží lid povstává, když je smlouva ustanovena. V Ezrově oddělení se od cizích žen nacházíme Malachiášovo očištění Lévioců, a také obě Kristova očištění chrámu, a každá tato linie označuje oddělení pšenice od

koukolu, které je dovršeno, když Kristus navždy odstraní hřích ze srdcí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Kristova devátá hodina a Petrovy dvě deváté hodiny spolu s Ezrovou modlitbou za očistění se shodují se zákonem o neděli, kdy bude pozdní déšť vyliť bez míry. V deváté kapitole Daniele Daniel přijímá odpověď na své prosby v čase večerní oběti, což je devátá hodina.

Ano, ještě když jsem mluvil v modlitbě, přiletěl spěšně onen muž Gabriel, jehož jsem viděl v tom vidění na počátku, a dotkl se mne v době večerní oběti. Daniel 9,21.

Jsme poučeni, že vidění daná Danielovi u velikých řek Šineáru se nyní nacházejí v procesu naplňování a že máme vzít v úvahu okolnosti, za nichž byla tato proroctví dána.

„Světlo, které Daniel přijal od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil u břehů Ulai a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.

„Uvažujte o okolnostech židovského národa v době, kdy byla dána Danielova proroctví.“
Testimonies to Ministers, 113.

Světlo vidění spojených s řekami Hiddekel a Ulai představuje posledních šest kapitol jedenácté kapitoly Daniele. V deváté kapitole, představované řekou Ulai, je Danielovi dáno světlo ohledně kapitol sedm, osm a devět. V desáté kapitole, představované řekou Hiddekel, je Danielovi dáno světlo kapitol deset, jedenáct a dvanáct. Prorocká informace je znázorněna jak prorockými událostmi obsaženými v těchto kapitolách, tak také samotným Danielem, neboť máme brát v úvahu okolnosti židovského národa v době, kdy byla proroctví dána.

Tyto skutečnosti máme přenést do posledních dnů a uvést je do souladu se svědectvími ostatních proroků. To znamená, že právě tak, jako je Petr v Cesareji Filipově a také v Cesareji Přímořské, je Daniel navštíven Gabrielem v deváté hodině v deváté kapitole a je navštíven dvaadvacátého dne v kapitole desáté. Světlo Ulaie a Hiddekelu pro poslední dny je Danielovi odečteno v deváté hodině dvaadvacátého dne. Toto světlo představuje vyliť pozdního deště bez míry při nedělním zákoně.

Danielovo svědectví se plně otevírá v devátou hodinu, neboť určuje jak vnější, tak vnitřní dějiny toho, co „postihne“ Boží lid v posledních dnech. Když je toto světlo zvěstováno pohanům, představovaným Kornéliem, pošlou pro sto čtyřicet čtyři tisíc, Boží zákon bude zavražděn prosazováním neděle a Petr přinese poselství chrámu, který Kristus opustil a označil za prázdný dům Židů. Petr oslovuje pohany, a také veleradu, zatímco Ezdráš naléhá na oddělení a Daniel se postí a modlí za světlo. Devátá hodina o Letnicích, při Kristově smrti, při Kornéliově povolání Petra, večerní oběť — to vše se sjednocuje s Eliášem na hoře Karmel.

Je zřejmé, že šestihodinové období představuje období, které končí nedělním zákonem, avšak začíná událostí, jež je přímo spojena s koncem, jako tomu bylo u ranní a večerní oběti. V Petrově případě je šestihodinovým obdobím úsek od Cesareje Filipovy k Cesareji přímořské. O Letnicích to bylo od horní místnosti k chrámu. Obdobím, které je jasným světlem vztyčeným na počátku stezky, je Půlnoční volání, a toto období sahá až k nedělnímu zákonu. Šest hodin mezi večery představuje Kristův triumfální vjezd do Jeruzaléma, který zase představoval období od táborního

shromáždění v Exeteru od 12. do 17. srpna 1844, jež zahájilo hlásání poselství, které dospělo ke svému závěru 22. října 1844. Exeter je Cesareou Filipovou a Cesarea přímořská je 22. říjen 1844. Počátek je, stejně jako konec, označen Cesareou.

Triumfální vjezd je na počátku poznamenán sporem a na konci rovněž sporem. Spor v Exeteru byl znázorněn falešným uctíváním, které probíhalo na pozemku ve watertownském stanu. Těmito dvěma stany byla znázorněna dvě poselství, a když Kristus vstupoval do Jeruzaléma, hašteřiví Židé si stěžovali na poselství, které bylo hlásáno, když sestupoval z Olivové hory a vjížděl do Jeruzaléma na nedávno odvázaném oslu. První i poslední spor vymezují alfu a omegu tohoto období. V Exeteru watertownská skupina představuje třídu panen, které neměly olej, a pro ně byly dveře spasení uzavřeny. Na konci onoho období byly uzavřeny dveře do svatyně, čímž byla tomuto období dána jeho alfa i omega. Tato alfa a omega odpovídá oběma sporům triumfálního vjezdu a Caesareji k Caesareji s Petrem.

V Caesareji Filipově je jméno Šimona Barjony změněno na Petra, v pasáži, v níž je chválen jako mluvčí inspirace, a poté odsouzen jako satan za to, že se stavěl proti poselství kříže. Petr je symbolem dvou tříd, které jsou odděleny poselstvím křtu a kříže, což je poselství 11. září a nedělního zákona.

„Pro každou ze skupin představovaných farizeem a celníkem je v dějinách apoštola Petra obsaženo poučení. Ve svém raném učednictví se Petr pokládal za silného. Podobně jako farizeus byl ve svém vlastním odhadu „ne jako ostatní lidé“. Když Kristus v předvečer svého zrazení své učedníky předem varoval: „Všichni se nade mnou této noci pohoršíte,“ Petr sebejistě prohlásil: „I kdyby se všichni pohoršili, já nikoli.“ Marek 14,27.29. Petr neznal své vlastní nebezpečí. Sebedůvěra jej svedla. Myslel si, že je schopen odolat pokušení; avšak během několika krátkých hodin přišla zkouška a on se zapíráním, kletbami a přísahami zřekl svého Pána.“ Kristova podobnost, 152.

V deváté hodině, což je čas večerní oběti, sestoupil v odpověď na Eliášovu modlitbu oheň a strávil oběť, aby dal Božímu lidu poznat, že Hospodin je Bůh. Na hoře Karmel jsou znázorněny dvě třídy: jedna třída, která tehdy poznává, že Hospodin, on je Bůh, a druhá, představovaná proroky Baalovými, která je poté pobita.

I stalo se v čase přinášení večerní oběti, že přistoupil prorok Eliáš a řekl: Hospodine, Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť je dnes známo, že ty jsi Bůh v Izraeli a že já jsem tvůj služebník a že jsem učinil všechny tyto věci podle tvého slova. Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aby tento lid poznal, že ty jsi Hospodin Bůh a že tys obrátil jejich srdce zpět.

Tu sestoupil oheň Hospodinův a strávil zápalnou oběť i dříví, kamení i prach a slízel vodu, která byla v příkopu. Když to všechn lid uviděl, padli na tvář a řekli: Hospodin, ten jest Bůh; Hospodin, ten jest Bůh.

I řekl jim Eliáš: Pochyťte proroky Baalovy; ať z nich neunikne ani jediný. I pochytili je; a Eliáš je svedl dolů k potoku Kíšon a tam je pobil. 1 Královská 18,36–40.

Večerní oběť, smrt Krista, Petrovo uzdravení chromého muže, Petrovo nesení poselství pohanům, Danielovo přijetí prorockého světla, Eliášova modlitba vyslyšená ohněm, zatímco Ezdráš v žínici a popelu prosí za přechod Laodiceje k Filadelfii, za přechod církve bojující v církev vítěznou. Devátá hodina je hodinou oběti, hodinou vyslyšené modlitby, hodinou, kdy se nebe dotýká země, mostem mezi soudem a milostí, a proto Kristus umírá v devátou hodinu, neboť devátá hodina oběti otevřela evangelium pohanům, těm, kteří seděli ve tmě, ale uvidí veliké světlo, až bude kniha Daniel plně otevřena při nedělním zákoně.

Při Gedeónově oběti v Soudců 6,21 se Anděl Hospodinův dotýká svou holí Gedeónova masa a nekvašených chlebů obětovaných jako dar a z kamene vyšlehne oheň, aby je zcela strávil. Tento oheň potvrdil Boží povolání Gedeóna i jeho přijetí tohoto znamení.

I řekl mu: Jestliže jsem nyní našel milost v tvých očích, dej mi znamení, že mluvíš se mnou. Neodcházej odtud, prosím, dokud se k tobě nevrátím, nepřinesu svůj dar a nepoložím jej před tebe. I řekl: Počkám, dokud se nevrátíš. Gedeón tedy vešel dovnitř a připravil kůzle a nekvašené chleby z jedné éfy mouky; maso vložil do koše, polévku nalil do hrnce a přinesl to k němu pod dub a předložil mu to. I řekl mu anděl Boží: Vezmi maso a nekvašené chleby, polož je na tuto skálu a vylij polévku. A učinil tak. Tu anděl Hospodinův vztáhl konec hole, kterou měl v ruce, a dotkl se masa i nekvašených chlebů; a ze skály vyšlehl oheň a strávil maso i nekvašené chleby. Potom anděl Hospodinův zmizel z jeho očí. A když Gedeón poznal, že to byl anděl Hospodinův, řekl Gedeón: Ach, Panovníku Hospodine! Vždyť jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář. Soudců 6,17–22.

Anděl se zjevil Gedeónovi v prvním verši této kapitoly a nazval Gedeóna „udatným bohatýrem“ a Gedeón žádal o znamení, aby toto tvrzení prokázalo. Poté Gedeón žádá anděla, aby prodlel, a anděl, který v prorockví prodlel, je druhý anděl. Když doba prodlení skončila, Gedeón předkládá oběť a oheň oběť stravuje. Gedeón se nachází v deváté hodině, neboť Eliáš byl večerní obětí, a devátá hodina je nedělní zákon, když se sjednocují letniční ohnivé jazyky. Gedeón představuje skupinu, která vidí Pána tváří v tvář, což je to, co se stalo Danielovi v desáté kapitole. Když Gedeón viděl, jak oheň strávil oběť, tehdy si uvědomil, že jednal s Pánem, jehož viděl tváří v tvář.

Gedeon se probouzí k této skutečnosti, když zázrak ohně potvrzuje znamení; a tím znamením byl sám Gedeon, udatný muž Boží, i vojsko tří set kněží, kteří všichni drželi v rukou Abakukových 300 tabulí. Znamením neboli praporcem je sám Gedeon a vojsko tří set, které je také Ezechiellovým mocným vojskem – tím, jež povstává ve třicáté sedmé kapitole.

Když byl příbytek v Leviticus 9,23–24 posvěcen, po Áronových prvních obětech jako velekněze vyšel oheň od Hospodina a strávil na oltáři zápalnou oběť i tuk. Lid zajásal a v úžasu padl na tvář. To se musí, řádek po řádku, shodovat s Eliášovým ohněm.

Ezdrášova modlitba v devátou hodinu za oddělení pšenice a koukolu, k němuž dochází při nedělním zákoně, se tehdy naplňuje, když se církev bojující proměňuje v církev vítěznou. Musí být rovněž v souladu s Gedeonovým ohněm. Stravující oheň při Áronově první oběti, která byla přinesena po sedmi dnech posvěcení osmého dne, se téhož dne vrátil a zahubil Áronovy dva bezbožné syny. Když bude v devátou hodinu, při nedělním zákoně, vylit Duch svatý bez míry,

dojde k oddělení dvou tříd kněží a církev vítězná započne dílo, znázorněné bílým koněm Efezu, jenž vychází jako vítěz, aby vítězil. Pomazání církve vítězné nachází druhého svědka v Šalomounově chrámu.

Při posvěcení Šalomounova chrámu ve 2. Paralipomenon 7,1–3 po Šalomounově modlitbě sestoupil z nebe oheň a strávil zápalné oběti i oběti. Sláva Hospodinova naplnila chrám, což vedlo lid k uctívání a k vyznání Boží dobroty a trvajícího milosrdenství. Při nedělním zákoně je vítězná církev podle Zachariáše a Izajáše vyvýšena nad všechny hory jako koruna a prapor. Když při Šalomounově posvěcení chrámu sestoupil oheň, chrám byl naplněn slávou Hospodinovou, což symbolizuje, že zvuk sedmého polnice dokončil své dílo na Božím lidu a právě se chystá dokončit totéž dílo na dělnících jedenácté hodiny. Sedmá polnice představuje smíření, spojení božství a lidství, k němuž dochází, když Ježíš vyvyšuje své království slávy. Ten oheň, který sestoupil při Mojžíšově svatostánku a Šalomounově chrámu, byl také ohněm soudu pro Áronova syna, stejně jako tomu bylo pro Davida.

Davidova oběť na humnech Aravny/Ornána v 1. Paralipomenon 21,26, během moru způsobeného Davidovým sčítáním lidu, byla vyslyšena ohněm z nebe na oltáři, což bylo znamením přijetí a zastavilo mor. Mor Laodiceje končí, když oheň sestupuje na Davidovu oběť, aby zastavil mor jeho závislosti na lidské síle a moudrosti. Přejít od lidského k Božsko-lidskému je vyznačen tehdy, když je vykonáno smíření a církev je pozdvižena jako korouhev. V tom okamžiku, v souladu se Šalomounovým chrámem, naplnila chrám sláva Hospodinova, když se božství spojuje s lidstvím.

V příštím článku budeme pokračovat v úvaze o období Půlnočního volání, jak je znázorněno třetí a devátou hodinou.

A po šesti dnech bere Ježíš Petra, Jakuba a Jana, jeho bratra, a vyvádí je na vysokou horu do samoty. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho roucho zbělelo jako světlo. A hle, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním.

Petr pak Ježíšovi odpověděl: Pane, je pro nás dobré být zde; chceš-li, zbudujeme tu tři stánky: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi. Když ještě mluvil, hle, zastínil je světlý oblak; a hle, z oblaku zazněl hlas, který pravil: Toto jest můj milovaný Syn, v němž se mi zalíbilo; toho poslouvejte.

Když to učedníci uslyšeli, padli na tvář a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“

A když pozdvihli oči, neviděli nikoho než samotného Ježíše. A když sestupovali s hory, Ježíš jim přikázal: Nikomu nevypravujte o tomto vidění, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Matouš 17,1–9.